

P1332

ЗЛАТНА ЗРНА

ЗА МЛАДЕ И СТАРЕ ОБОЕГЪ
ПОЛА

съ немачкогъ превео
ДИМИТРІЙ АВРААМОВИЊЪ,
Живописаць.

СВЕЗКА I.

У Београду,
у Княжеско - Србской Кнѣгопечатнѣ.

1846.

УНИВ. БИБЛИОТЕКА

К. И. Бр. 5646

Зрно по зрно, па ето хрпа.

Србска Нар. Пословица.

ВЫСОКОБЛАГОРОДНОМЪ

ГОСПОДИНУ

ІОВАНУ НИНИЋУ

**НАЧАЛНИКУ ГЛАВНЕ КОНТРОЛЕ КНЯЖЕСТВА
СРБСКОГЪ, ВИЦЕ-ПРЕДСЪДАТЕЛЮ ЧИТАЛИ-
ШТА СРБСКОГЪ У БЕОГРАДУ,**

**ВЕЛИКОМЪ РОДОЛЮВЦУ И РЕВНИТЕЛЮ
ОСНОВАНІЯ ЧИТАЛИШТА.**

ИЗЪ ПОЧИТАНІЯ

посвећуе

Преводатель.

Човекъ онай, кои за другогъ живи, любимацъ є Творца. Нѣму слѣдує слава, благодарность є нѣгово украшеніє. Онъ и после свое смрти неѣе заборавлѣнъ быти.

Нека свакій тражи оно, што є за отечество найболѣ; ербо кадъ в отечеству добро, и нѣму ѣе добро быти.

У цѣломъ свѣту нема болѣгъ закона одъ христіянскогъ; єрбо онъ учи стерпѣнію, братской любви, и свымъ дружевнымъ добродѣтелима. —

Човече, обрати се кудъ годъ хоѣшъ да спокойство наѣшъ; срце право спокойство само у Богу налази. —

Тко о Божіой отеческой любви сумня, тай хули на Бога. —

Вѣра є єдина истинита, коя у страданю бодрость, а у среѣи снисходительность учи, — коя благодѣянїемъ надъ непрїателѣмъ себе велича, болю смрти ломи, одъ гроба колевку прави, а изъ трулежи райске цвѣтове производи; — да, ова красна вѣра, она є єдина истинита. —

Народъ онай, кои свой єзыкъ любви брани, почитує се као народъ. Прези-

рати свой езыхъ, а туѣ примати, знакъ
ѣ да смо ради престати народомъ бы-
ти. —

Мало може человекъ, много могу лю-
ди; непотребанъ быва ланаць, како се
ѣдна частица одъ друге разстави. — Об-
щина треба да у слоги живи. —

Найблагороднѣе и найважнѣе занимаѣ
човека, кои свое првенство надъ безсло-
веснымъ створеняма хоѣе да освѣдочи,
ѣсть — рассуѣенѣ! — Рассуѣенѣ о се-
би самомъ, и о своемъ опредѣленію! —

Рассуѣенѣ производи внимательность на
себе самогъ — внимательность на себе са-
могъ производи добродѣтель; — добро-
дѣтель производит блаженство! —

Човечій духъ исто тако зактева ра-
ну, каогодъ што му тѣло зактева покри-
вало; безъ ране ослаби; — рѣва га ра-
на слаби тако, као што га опетъ до-
бра крѣпи! —

Добродѣтель, коя на основу, дакле
на рассуѣенію нѣ поставлѣна, боленѣи-

во є створенѣ, кое се єднимъ задисаємъ разорити може! —

Каогодъ што свакій удъ нашегъ тѣла упражненіємъ снажніи быва, исто тако и душа. —

Премда мы неможемо на овомъ пустиньичкомъ путованю до оногъ совершенства dospѣти, до когъ се наша душа подиже; ал' опетъ толико можемо овде постићи, да нашимъ мыслима спокойно владарство надъ тѣломъ набавимо, да облагороженѣмъ срца за безгранично блаженство способни будемо, и да се совершенству приближавамо! — Више намъ за овай животъ нетреба! —

Мудріи бивати и наше страсти побѣђавати, то є велика цѣль нашегъ живота. —

Одъ степена мудрости, кои смо овде доле постигли, тамо на выше ступамо.— Какавъ позовъ, овде нигда безпосленъ нестояти! —

По свомъ намѣреню морамо свое послове уредити; оно мора точка бити кою нигда изъ очію негубимо. —

Мударъ бити у цвѣту живота, кадъ свака жила за задовољствомъ тежи; мударъ бити, пре него што насъ искуство касно опамети, — велика є побѣда! —

Праве добродѣтели трепте около човека у анђелскомъ виду, и прате га до гроба. А најсаянїя притворства подобна су сапуњавимъ меурима, кои у єдномъ тренутку преливаю разне боє, и исчезну. —

Свако безсловесно створенї тако добро чувствує и ужива, каогодъ и човекъ; ал' човекъ -- мысли! —

Непуштай се на море у време бурѣ; — неради, докле те годъ страсть обузима! —

Срећа цѣлогъ земногъ живота єдва постигне, да човеческо срце къ благодарности побуди, а єданъ само несрећанъ данъ разпали га гадномъ псовкомъ. —

Искуство премда є мати мудрости, ал' є штета, што она обично своє плодове доцне доноси. —

Добродѣтели мудраца такове су, као діаманти, коима се лѣпотица краси; свима очи засѣне, само не нѣойзи. —

Млоги цвєтови украшаваю путь живота; но осимъ свію найнѣжіє цвѣтъ цвѣта, кои є пріятельство изабрало, да одъ востока и запада, юга и сѣвера свою дѣцу састави — цвѣтъ спомена. —

Мудримъ намѣренѣмъ, провидѣніє Божіє свакой є души разне склоности улило, и при обштемъ послу показує іой нѣно особито заниманіє. —

Срећанъ є онай човекъ, кои се више труди, да похвалу одъ люди заслужи, него л' да є получи; кои своє дужности прама нѣи изпунява, а безъ да своє задовольство одъ нѣіовогъ задовольства, нѣіове правде или одъ благодарности зависимо учини! Вѣранъ свомъ собственомъ доказателству, ступа своимъ путемъ, на комъ се собственымъ своимъ срцемъ пристойно чествує. —

Животъ човеческій подобанъ є партіи шаха; докле се игра, свака фигура своє достоинство по своимъ свойствама

заузима; — но, почемъ се партія сврши, онда кралѣве, даме, ускоке и проче, не-смаatraюћи на особу, стрпаю све у єдну кутию. —

Тко хоће по разућеню свѣта своя предпріятія да устрои, тай решето водомъ пуни. —

Радости су блистаюћа пѣна, а животъ є? — брзъ санъ.

Кадъ благородногъ срца човекъ своя добра дѣла срећнымъ успѣхомъ увенчана види, онъ є исто тако радостанъ, као кадъ владѣтель круну добыє. —

Гди много порока, ал' мало разума, и никаква чувства за друге люде увиђамо, одтудъ некъ се наше срце одврати. —

Нѣка пѣсма вели: зашто є тако много суза подъ небомъ? — Заръ небы исто тако могли питати: а зашто су толике радости, за којима жельно тежимо, да їй после оплачемо? — Зна л' кадъ човекъ шта є за нѣга добро? зна л' кадъ зашто плаче, гди бы требало да се радує? —

Бодрость є снага, противити се, ил' трпѣти. —

Буди умѣренъ у радости. Природа є свезала задовольство за самъ недостатокъ, и мы промашимо радость, кадъ хоѣмо свагда да смо радостни. —

Буди задоволянь, кадъ ти овдѣ твоє благополучіє цвѣта, тамо ће зрети. —

Добродѣтель се у сиромаштво мора замотати, као путникъ, кога вѣтаръ и непогода принуђаваю, да се у свою кабаницу умота. —

Никадъ намъ тако нїе време дуго, као после уживаногъ задовольства. — Празность времена, коє насъ принуђава, на разсеяне мысли, много є лакше сносити, него л' оно, коє за нѣмъ долази. —

Тво незна блаженство у тренутку наѣи, за нѣга є цѣлый животъ врло краткъ, да га тражи. —

Мудраць є обично у свомъ отечеству, као и злато у земљи. —

Речь, кою смо изrekli, господарь є надъ нама, како што смо мы оне речи господарь, кою нисмо изrekli. —

✓ Добродѣтель безъ радости нїе добродѣтель, каогодъ што радость безъ добродѣтели нїе радость. —

✓ Отчество ил' земля, гди смо рође-
ни ил' воспитани, коє се за постоянство нашегъ живота, иманя, и наше чести брине, и коме мы за уживано наставленіе, и за наше изображеніе благодарити имамо, отчество, коє намъ наше миле и вѣрне пріятелѣ сохранява, и коє ће нѣкадъ нѣовъ и нашъ пепео опеть у свое крило примити, заслужує нашу особиту любовь праме себи, и онай є бѣданъ, рѣавъ, и неблагодаранъ человекъ, кои праме своемъ отчеству топлу любовь у срцу неосеѣа, и свою дужность преме нѣму одриче. Добаръ є человекъ жаркомъ любви къ своему отчеству склонѣнъ, и ако се као человекъ за свѣтскогъ грађанина и сматра, зато опеть зна да онъ честитъ свѣтскій грађанинъ быти неможе, ако нїе вѣранъ грађанинъ своего отчества. —

Мударъ се мужъ зна по обстоятелствама тако управляти, каогодъ и вода по створу сосуда, у комъ се налази. —

Заслужи слободу, да є постійніє одржишъ. —

Мученіє зависти тако є као трнъ у оку. —

Богъ неможе таковомъ човеку помоћи, кои сваку прилику пропушта. —

Ако закони и самъ царскій дворъ у свой кругъ невуку, то ће они слабо почитаніє имати. —

На озомъ свѣту одъ свачега видимо само цвѣтъ, а на ономъ плодъ. —

Човекъ може рыбу и у дубокой води мрежомъ уловити, и орла по воздуху летећегъ устрелити; ал' човеческо срце у одстоянію єдне стопе неможе познати. —

Човекъ, кои башъ никаквогъ пріятеля нема, онъ є у средини отечества странаць. —

Сви су люди одъ природе єднаки, ал' њихъ воспитаніє прави неєднакима. —

Нигда се нетреба осланяти на примиреніє; — благородніє є човека неувредити, него опетъ обвезанъ быти съ нѣиме мирити се. —

✓ Правый пріятель незабравля, да є осимъ єзыка и две руке добыю, кое на услугу своме пріятелю, исто тако, као и єзыкъ свагда треба да су готове. —

Доброта и злоба, обадве показую магнетску силу; прва привлачи, а друга одбья. —

Ако гордость добаръ праваць узме, то се може временомъ нашой добродѣтели приблизити. — Иначе гордость къ совершенной доброти срца непринадлежи. —

✓ Нетреба свогъ пріятеля питати: шта бы ты у подобнымъ обстоятельствама радіо? него, шта треба и шта морамъ я ту радити? — То све до човека стои. —

✓ Богатство неможе нигда добродѣтель заменути; а добродѣтель свагда богатство заменяє. —

✓ Тко нагло чита, тай ради тако, као онай, кои на песку пише, и воду решетоу заета. —

Господаръ надъ гнѣвомъ быти, была є свію мудраца озбиљна тежня. Погрешке треба праштати, а неправду презирати. —

Човеческа є najlepша срећа у среднѣмъ станю. — Човеческа є найвыша срећа у задовольству. — У дворови є опасность, а у колебама є постоянство. —

Говори мало, учи раніє єзыкъ подъ уздомъ држати, а хоћешъ ли да говоришъ, то добро мысли, шта ћешъ рећи. —

Тежко, тяжело блудномъ сыну, кои се безстыдно пороку предао. Нѣга ће цѣо свѣтъ презирати и избѣгавати. —

Предпиши себи єданъ планъ, кои ћете крозь цѣо животъ наставляти, светый законъ, кои да те у свако доба крозь неуреданъ свѣтъ, као анђеол хранитель спроводи, и онъ да ти буде твой судія, кадъ си у самоћи. —

Човекъ не треба да самъ за себе живи, него за отечество. — Свакій човекъ треба да родъ човеческій као братинску породицу сматра. —

✓ Никой човекъ неможе одъ свое савѣсти побѣћи; она є и законъ и тужитель, свѣдокъ и судія. —

Докле годъ тврдица живи, нѣгово є иманѣ мртво; умре л' онъ, а оно изъ гроба воскресне. —

✓ Одъ говора до дѣла, то є іоштъ врло далекій путь. —

Стрпѣливъ човекъ лакше сноси найтеже бreme, него нестрпѣливъ найманѣ. —

✓ Све наше потребе художествене су или природне. Природне, безъ кои се не може животъ продужити, лако є задоволѣити; художествене су разкошность, оне обыкновенѣмъ и страстима нарасту, и приводе у бѣдно робство. Зато се треба одъ нѣи сасвимъ одучити. Найвећа природна простота у свимъ потребама, и найвећа ограниченость свію страстѣй и желѣ, то є основъ благородне самосталности мудраца. Нѣгово є правило: жели што манѣ можешъ. —

Као годъ што у физическомъ свѣту, тако исто има све и у моралномъ ланацѣ

о узроцыма и дѣйствама. Ёрѣ, каогодѣ што у физическомѣ свѣту изѣ єдне силе, єдно съ нѣомѣ согласно дѣйствопроизходи, тако и изѣ моралногѣ узрока подобно слѣдство произлази. Добро произходи само изѣ доброгѣ, као што зло само изѣ злогѣ. Ово є єдно искуства правило, кое башѣ збогѣ тогѣ, што му є темель искуство, найвеѣу ясность собомѣ доводи. —

Осимѣ добродѣтели, друго ништа нема, што непрестає на оной страни нашегѣ гроба; само є добродѣтель вѣчна, а остало є све плѣнѣ трулежи. —

Ништа тако у станю нїє, човека човекомѣ учинити, као сматранѣ лепоте и совершенства човеческе природе. —

Каогодѣ што нїє ружа ружи, и яє яету: тако и човекѣ човеку нїє сасвимѣ подобанѣ. —

Тко свой разходѣ по свомѣ приходу располаже, као што то закони, умѣреность и благопристойность предписую, тай є богатѣ. —

Комъ среѣна на сусреть иде, тай
некъ се, ако є могуће, у тишину уклони.
Само онай, кои свою несреѣу тражи, у
време бурно све парусе разапинѣ. —

Найболѣй є балсамъ за печаль, не-
вино и чисто срце. —

У чистоѣи подобанъ буди крину, а
у пріятельству буди подобанъ расту. —

Негазите цвѣтъ, єрбо и у нѣму живи
великій духъ, кои є све произвео. —

✓ При избору пріятеля нигда негледай
на станѣ, него гледай, є л' онѣ честанѣ
човекѣ. —

✓ Другога погрѣшке покрити, а напро-
тивѣ нѣгова добра свойства обзнанити,
то є карактерѣ заиста честногѣ човека. —

Комѣ є Богѣ дао изѣ свакогѣ цвѣта
по єдну медену каплю посисати, тога є
надѣ хилядама нѣи усреѣіо. —

Боязльивость спроводи заслугу, као
што руменѣ стида невиность спрово-
ди. —

То є непристойность човека, кои
кадъ бы се около нѣга сви брегови за-
едно сурвали, а онъ бы съ отворени у-
сти забленуть стояо и ѣутао, ал' кадъ
бы се нѣгова собствена чатрля разори-
ла, а онъ бы онда као бесанъ викао. —

Тко є много међъ людма было, тай
губи сладкій санъ о човечеству. —

Званія и пароке премда су величе-
ственогъ вида, но обоє су у колико ве-
ће у толико теже. —

Жицу нашегъ живота треба да лю-
бовъ извлачи, а задовольство упреда, и
онда є срећа. —

Негорди се добродѣтелю и заслу-
гомъ; знай, да су добродѣтель и гоне-
ніє неразлучне сопутнице. —

Стара є дѣвственица, као и старо
писмо, коє премда є написано, ал' ніє
одправлѣно. —

Глава и срце сами себе награждава-
ю, и то таковымъ новцемъ, каковъ ни-
какавъ владѣтель сговати неможе, — съ
чувствомъ свое важности. —

Чудновато є, да хиляду страдалаца манѣ побуде сожаленія, него єданѣ єдиный. —

Комѣ є одвећѣ добро у тућимѣ кућама, тай ће скоро у своіой собственой тућѣ быти. —

Учини нѣкомѣ човеку добро пакѣ ће те благодарностъ млогимѣ речма готово угушити; но после неколико година истый онай неспознаете. —

Ново побућує, бащѣ ако є старо и болѣ; дѣла, коима се данасѣ люди чуде, сутра іѣ изсмеяванѣмѣ понижую. —

Строги наравоучительи подобни су путопоказательима на разкрсѣу, они другомѣ путь показую, а сами се съ места непомичу. —

Оштроуміє є само летня халбина, а истину можемо у свако доба године употреблявати. —

Опраштанѣ набавля небесну радость.

—

Истина уподоблява се красному пролетнѣму сунцу, коє пупольке хиљадама развія, ал' и множину мучеѣи ій насѣкома излеже. —

Великій светъ подобанъ є великой води, лагке ствари пливаю одозго, а тежке потону. —

Адвокатъ є човекъ, кои удовице и сироте брани, кривца изнаѣе, и угнѣтеныма право прибави. —

Кадъ човекъ као господаръ у своіой куѣи озбиљно своє домаѣе накара, онда треба домаѣица да ѣути, — она треба да се повинує. —

На грудма миле жене промѣнює сугругъ сваку тугу у свакой нужди. —

Жиле стабла, и предрасуѣенъ немогу се на єданъ махъ изтргнути. —

Веѣа часть людій само у садашньости живи, брзо заборава прошлость, ни мало немысли на будуѣность. —

Наша є желя подобна непрестано траюѣой неситой глади, коя се нигда за-

довольти неможе, ако бы іой башъ и богиня среће, сва добра коя срећнымъ чине, на столь донела, ерь іой найболѣ ело дати неможе — задовољство. —

Одсутствіе є право покушаванѣ съ ватромъ, коє често на жалость одъ залюблѣны срећно неодржава. —

Србима є урођено, у тућой несрећи свою собствену заборавити. —

Любовь є красанъ цвѣтъ, ал' пріятельство є изряданъ плодъ. —

Мы амишно тражимо у млогимъ основима збогъ наше судбе, то зашто? само ту нетражимо, гди бы се найближе нашло, — у нашой собственной кривици. —

Кога мрзи радити, онай є свое собствене среће непріатель. — Заслуга є зачина овогъ живота. —

Халъине и мужеве мораю дѣвойке саме избирати; — у избираню халъина свагда іймъ є изборъ похвале достоянъ, а у избираню мужева ніє свагда, — у овомъ се купованю врло яко преваре. —

Препари

Несрећанъ є онай човекъ, кои уче-
ну жену има, која кадъ деца плачући є-
сти ишту, она онда перо зарезує, да сти-
хове пише, не бы л' лавровъ венацъ до-
была, а овамо нити знаде єла зготовити,
нити кошулѣ сашити, деца су іой нео-
прана и неочешљана, и ђубре до врата!

Велика дружба зато су овде, да
своє будалаштине покажу, и да се сво-
јомъ хальиномъ величаю. —

Велика се жертва лакше у єдномъ часу принесе, него л' многе мале у више година. —

Као годъ што се сунце съ магло мѣ
бори, тако и клевета добродѣтель за-
кланя. —

Моћъ лепоте тако є каогодъ сунце,
и слепаць є чувствує. —

Будаластъ човекъ свагда налази доста подражателя. —

Путь къ супружеству нераванъ є,
пре се праметнемо, него што га промо-
тримо. —

1870

Тко хоће руже да бере, тай треба да зна, да трнъ боде. —

Сиромаштво мало даде; ал' драго-вольно. —

Стерпѣніє и постоянство доста пути више ураде, него снага. —

Предъ врати великаша врло се много люди налази, коима се по лицу познає, да су надеждомъ обманути. —

Кадъ бы повѣсть свакогъ гроша знали, небы нѣкій грошъ у руку ни узимали. —

Премда свагда ніє одъ важности, што жене говоре: но оне кадкадъ єдномъ речію више кажу, него какавъ мудраць у соби изъ своє велике кнѣиге. —

Има такови люди, коє нигда незабо-равлямо, ако смо їй само єданъ путь у свомъ вѣку видели. —

Тко самъ себе обтужи, тай є само половину казни подложанъ. —

Снажанъ є младъ юнакъ, кадъ му дужность мишицу крѣпи; ал' є іоштъ

снaжніи, кадъ се любовь съ дужношћу спои. —

У злу, као и у добру човекъ се више усућує, него што може. —

Неиспитана добродѣтель, само є половину добродѣтель. —

Примлѣна су благодарїя бреме, ако благодарити несмемо. —

Срећанъ є тай, кои се свагда посломъ занима. —

Многогодишня страдања немогу опоминяиѣ на негдашнѣ радости избрисати; ал' єданъ єдиный радостанъ погледъ искоренява многогодишня страдања изъ наше душе. —

Бодрость є снага, противити се, ил' трипити. —

Предразсућенъ є доиля млоги людї, она їй као луде ужетомъ привезане води. —

Злонравни люди у данашнѣ време имаю найвише одважности. —

Егоисте смо мы сви, єданъ више, другій манѣ; єданъ пусти свой егоизмъ голъ нагъ трчати, а другій га хальиномъ заогрне. —

Мали духови ядикую за непостигнутимъ намѣренѣмъ; а човекъ у благородной дѣятельности угуши малодушіє, кое хоће да га къ земљи обори. —

У єдномъ се тренутку свеза супружества свезує, млого година трає станѣ супружества. —

Пріятельство има подобіє съ любви, што оно станя равныма чини. —

Човекъ пре обамре своимъ чувствама, него свомъ животу. —

Родителѣи су своіой дѣци воспитаіє дужни, — проче све чини любовь. —

То є найлѣпше првенство човечіє, што се онъ надати може свему, што му є годъ воля. —

Редко побеђує надъ ладномъ тишиномъ слєпа ярость. —

У супружеству се одвећъ често слепы мишева игра. Обично су супругу очи свезане. —

Кои се покаяніємъ неукроти, тай нити є за овай, нити за онай свѣтъ. —

То є врло зло кадъ казниѣно дете зна, да ће заштиту наћи; єрь оно онда свою казнь неправди учителъвой, а не своіой непристойности приписує. —

Старость обично уздише, кадъ се на младость опомене. —

Жена є доста лѣпа, вели Лутерь, кадъ се своме мужу допада. —

Любовь є дѣте, а честолюбіє є гигантъ. —

Супружникъ є само ил' господаръ, ил' слуга, онъ се мора повиновати, ил' самъ узду држати. —

Люди се обично веѣма кланяю предъ пунымъ цеповима, него предъ пунымъ главама. —

Шта ползую найболя поученія, кадъ по ѣима неживимо? —

Бодаръ духъ треба слабо тѣло да негує, подобно молодой жени, коя свого старогъ супруга негує. —

Благо ономъ човеку, кой шта треба, то и хоће, нѣму цѣль непоремећена предъ очима трепти. —

Красна женска нѣдра, она су прибѣжиште свака добра и красоте. —

Дужность налаже на непријателя воєвати, а човечность налаже, несрећногъ избавити. —

Любовь безпристрастно дѣли, што іой є срећа поклонила; єрбо, између дати и примити кодъ любви нема никакве разлике. —

Люди домове зидаю, а жене украшаваю. — Одма се познає, докъ човекъ у кућу уђе, да л' само човекъ, ил' и жена у нѣой живи. —

Човеческа су чудовишта егоисте, кои у пространомъ и великомъ свѣту само себе виде и любе, коима ништа тако свето нїє, као нѣово я; кои невиность свомъ сластолюбїю, свако честно име

своіой суєти жертвую , и кои гордость заслугу другога ружи. — Одъ оваковы одлюда треба се добро чувати! Нѣіово неприѣтельство може намъ наше часове огорчити , но нѣіово пріѣтельство іошть намъ є више опасніє ; єрбо насъ оно првомъ приликомъ своемъ користолюбію, или суєти жертвує. —

Камень є тврдъ , а добродѣтель є врѣпка, ал' киша, и тороканъ пробію на-
последку обоє. —

Супружество є подобно кнѣйги , кою пре непознаємо , но почемъ є жельно у руке узмемо и одъ жель читаюћи застидимо се. —

Тай ми є несносанъ , кои све што є лепо и добро злату уподоблява. —

Нѣка согрѣшенія у мало речи позната, виде намъ се да су гнусна. Ал' кадъ бы мы све знали, шта є томъ узрокъ, што є кривца навело , безъ да є онъ то самъ знао , све те маленкости , кои' є упливъ тако непримѣтимъ , и опетъ є та-

ко великъ; — заиста мы бы често виновника извинили онде, гди га садъ про-
клинѣмо! —

Гди е тай полубогъ, кои се похва-
лити сме: моя е совѣсть чиста, као свѣ-
жій снѣгъ? — Но кадъ бы се таковый
нашао, кои бы ово казао, то му опетъ
нетреба вѣровати; онъ е опаснѣи него
каюћій се грѣшникъ. —

Онай кои люде тако описуе, као што
есу, нека се ненада, да ће му споменикъ
поставити. —

Болѣй е и паметанъ непріатель, не-
го глупъ пріатель. —

Свагда говори оно што мыслишь, и
такo нећешъ нигда оно мыслити, што
несмешъ казати. —

Пакостанъ се човекъ нигда већма
нерадуе, као онда, кадъ види да нѣговъ
непріатель страда. —

Многе се душевне болести тако и-
сто мало покренути могу съ мекимъ
средствама, као што се и нѣке тѣлесне
болести безъ снажногъ потряса немогу

излечити. — Сатира дакле види се, да| є у моралу тако исто нужна, као годъ што є помещаный отровъ у лѣкаріи. —

Величатель є подобанъ добошу, кои премда много уке и буке прави, ал' є изнутра шупаль. —

Побѣда надъ невиносѣу у данашнѣ є доба юначко дѣло, за кое се нѣке ветрогонѣ при чаши віна онда хвале; кадъ сирота преварена дѣвица сузама се облива, и убицу свое чести проклинѣ. —

Зракъ є сунчаный топаль, ал' є снажнія любовь материна. —

Кадъ є природа човека и жену створила, она є онда две коцке у сосудъ среѣне бацила; — човекъ извади паметъ, а жена чувство. —

Кадъ страсти горе пливаю, онда истина сакривена лежи. —

И добаръ човекъ нѣкій путь неможе тако да ради, као што бы требало, но

зато онъ непреставъ добрымъ человекомъ
быти. —

Лакше е и дивляка обучити, неже и
нѣке женске одъ нѣовогъ предузетогъ
намѣреня одвратити. —

Снажна е мишица смрти, но іошть
е снажнія любовь материна. —

Любовь е тако срдечно съ добродѣ-
телю, и великодушіемъ союжена, као
што е мирисъ съ ружомъ. —

Кротость жене, и постоянство мужа,
то е наибольшій олай у бури судьбине. —
Кадъ бы къ томъ преправность на зе-
мљи могла веѣа быти! —

У туѣмъ свѣту свакій е нашъ зе-
млякъ почитанія достоянъ, кога мы у о-
течеству и несматрамо. Онъ говори на-
шымъ єзыкомъ, мы смо съ нѣимъ срод-
ни. —

Човеческо срце има више бора, не-
го леза. —

Любовь е размажено дѣте, кое сво-
имъ сестрама ништа не да, него оѣе све
само за себе да има. —

Дѣвойке ништа старо немилую, кадъ немораю, башъ ни старо віно. —

Преносительи речій, подобни су великимъ зуячама мувама, коє предъ сва-кимъ прозоромъ зує и све уплюю. —

Нетреба нигда очаявати, нити збогъ човека, нити збогъ ружичногъ бокора. Зима ће бокору очупати лишће, а не-срећа ће човека понизити. Само обоє треба съ любви неговати! —

Смрть є привилегираный разоритель радости. —

На говоръ очію оснива се свакій дру-гій говоръ; єрбо кадъ красна усташца на тегобу ударе; одма очи єднымъ єди-нымъ погледомъ све сумнѣ разрѣше. —

Гди су жене у игри, ту є противо-рѣчіє. —

Болъ є просіякъ, него убогій пле-мићъ быти. — Оногъ рани нѣгова про-сіячка торба, а овай мора чести ради съ благопристойносћу гладовати. — А гладъ є зла. —

Такове су жене, кодъ нѣи найзаслуж-
ній човекъ буде предметъ шале, ако се
онъ по моди неодѣва. —

Убогъ човекъ нема сродника; бѣда
му є сестра, а презиранѣ му є братъ. —
Тко своє иманѣ изгуби, тай може каза-
ти: мои су сродници помрли. —

Бданѣ човекъ има гомилу дуката —
умре и заборави се. Другій има само не-
колико пара, купи мастила, пера и ар-
тіє и учини себе безсмртнымъ. —

Великима се заслугама мале погрешке
опраштаю. —

Природа намъ є дала віно више за
лѣкарію, него за свагдашній напитакъ.
— Она му є снагу дала, да се надъ о-
нима освети, кои га неумѣрено пію. —

Човекъ неживи да єде и піє, него
треба да єде и піє, само да свой животъ
и снагу обдржи, и докле є Божія воля,
да може на овомъ свѣту полезанѣ быти.
Ово є пакъ гдѣкои човекъ заборавіо, и
онимъ средствама, коя бы на добро у-
потребіо, тражи срећу у наслаћенію єла и

пића. — Неумѣренность безчести човека, полаже га подъ класу животыня, зату-
пљава га, узнемирава му здравлѣ и до-
бро станѣ. Света є дужность човека, да
умѣрено єде и пїє. Умѣренность духъ
трезвень и тѣло у здравлю обдржава. —

Нетреба быти у модѣ нити првый ни-
ти последній. Нека се свакій по свомъ
стану одѣва. — Само будале себе по
одѣлу цѣне. — Разуманъ човекъ избѣга-
ва сваку особитость у одѣлу; дѣца се
само траже у томъ показати. —

Човекъ, кои є безъ постоянства, мо-
же се само женама допасти, — а и то
не свима. —

Кодъ дѣце є єдна одъ найячи стра-
стїй любопытство. —

Да су дѣца болѣ воспитавана, небы-
нѣки люди тако рѣави были. —

Тко сме реѣи: старость нема ника-
кве радости, кадъ се на прошлу веселу
младость юпомынѣ? — Младость манѣ
ужива садашньость, него што старость
ужива прошлость. —

Као што родителѣи свою дѣцу милую, више нигда дѣца неће тако милувана быти. Страхъ, брига, туга, све є то само милымъ родителѣима врло добро познато. —

Свагда има жалости и страданя кодъ людѣй, а заръ їй єданъ єдиный сунчаный взоръ радости неможе разтерати? —

То є добро, што нѣки люди за дуго спаваю, треба се радовати, што ништа рѣавіє нераде. —

Люди су свагда ради знати, шта се на хиляду миля далеко догађа, ал' шта їмъ се у кући догађа, зато се мало брину. —

Добро побуди завистнике, и ови лако нађу ману. — Благо той дѣвойки, за кою се каже, кадъ за ню при нѣной удаи питаю, тко є и чїя є она? — я нисамъ нигда за ню чуо. —

Дѣвойка већъ зло ради, кадъ и обсьну неизбѣгава. У цѣлой природи нема тако нѣжногъ растѣнія, као што є невиность. Брже се рѣавъ гласъ о дѣвойки

разнесе , негъ што се прахъ на крили
лептира отрти даде. —

Свакій човекъ има свое погрѣшке,
ал' ни єданъ ніє радъ да му напомену. —

Сиромаштво понижава , презиранѣ
іюштъ више, подозрѣніє найвише. —

Гдишто само међу чєтырѣ ока ре-
чено, уєдацъ є насѣкомогъ, кои међу ви-
ше очію дубоке ране прави. —

Свако велико дѣло чини се малымъ
духовима да є лудость ; но ако є добро
за рукомъ изашло , онда дѣлателя назо-
ву юнакомъ. —

Надежда є єдино благо , коє съ не-
срећомъ расте ; она є нужданъ новчићъ,
кои радо дѣлимо. —

Речь , коя іюштъ на єзыку трепти,
тако є нешкодљива, као и каменъ у ру-
ци ; али є л' речь изказана , и каменъ є
л' баченъ тко може за слѣдство добаръ
стояти. —

Старацъ се опоминѣ на любовь , а
младићъ є осећа. —

Прекомѣрна радість и жалость, оне су єдна другой сродне; обема сузе теку на мѣсто речій, обе теже за самоѣомъ. —

Красно є право жене мужевлѣву тугу заєдно дѣлити. —

Вѣрность є дугъ, кои човекъ своіой жени последнѣимъ издисаємъ изплаћує. —

То нису свагда зли люди, о коима комшіє зло говоре. —

Има л' гди лепшій храмъ, него што є вѣрно срце жене? Тко се усућує тако смѣло одважити, и самоѣ тирану противити се, као жена? —

Великій међу людма, ніє свагда слѣдство да мора у себи и за себе великій бити; — нѣкій стрепи у усамлѣной ноћи, коя неброєнымъ людма чело разведрава. —

Тко свима людма у здравлѣ піє, често се догађа, да своє здравлѣ попіє. —

Найрадостніи часови човечія мирно пролазе безъ свакогъ шума. —

Адвокати се понайвише ране одъ
човечески страстїй. —

Болъ є заслуженый грошъ , него по-
клонѣнь талиръ. —

Єдина, чрезъ кою човекъ по нравно-
— умнимъ законима самъ себи важность
дати, и другима ползовати може, єсть
морална доброта. Єдна одъ найбо-
льи добродѣтельї єсть любовь къ ближ-
нѣму, сожаленіє прама нѣговимъ тегоба-
ма гледи, како ће му помоћи. Тко ка-
кво благодареніє за награду ил' за благо-
дарность чини, тай само свое користо-
любіє показує. У приликама народнѣ не-
среће, наводненія ил' пожара, и у под-
помаганю отечества, ту се неизгледа на
користь ил' благодарность, него се по-
могућству подпомаже, ту се наслађава
чувство, што є по своимъ силама съ об-
штима дѣйствовало. —

Добро є у свету добро, начинъ ко-
имъ се то случило може быти кои му
годъ драго; тако, као што извирућа во-
да подкреплява, ако она и изъ неравны
каменя изтиче. —

Има рђавы людій, кои гди само мало дима виде, одма пире докъ пламенъ одтудъ небукне; пакъ притомъ прекрсте руке, радујући се стое и гледи, ил' іошть носе парче дрвета, те међу на ватру. На гашенъ и немисле. —

Добродѣтель мало прави шумъ, а она є кћи любви; — шкода, што тако матери редко надъ главомъ расте. —

Сунце мами цвеће изъ землѣ, а любовь мами добродѣтель изъ срца. —

Зависть є пре супружества рана, а у супружеству є смртный отровъ за любовь. —

Духъ отчинъ може кћериномъ духу ползовати, но любовь материна мора іой срце сохранявати. —

Она жена, коя нигда незна, шта ће у кући радити, врло често у искушеніе пада, да ванъ свое куће какво зло уради. —

Срећно супружество найболя є све-за, коіомъ є Богъ люде на животъ скоп-

чао. — Тко неомженѣнь умре тай є само
половину живіо. —

Любовь и миръ то су два еднака дѣ-
тета, коя се свакій часъ у играню сва-
ѣаю. —

Кадъ любовь лебаць ломи, на то се
негледѣ, єсу л' комади велики ил' мали. —

Богате люде свагда похваляю, да є
оно све добро, што годъ оги раде; ал'
кадъ сирома човекъ само єдну стопу съ
правогъ нута сврне, одма овай или онай
на нѣга нападне, и у прахъ га сатира. —

Великодушіе и повѣренѣ, то су кра-
сни цвѣтови; но пре него што їй на ту-
ѣой земљи пресаѣуемо, пайпре морамо
ону землю извидити; єрѣ нѣима сваба зе-
мля непріа. —

Нѣкій є човекъ веѣъ свое право изгу-
біо; єрбо є врло рано и явно о томъ го-
воріо. —

Єданъ тужанъ данъ нѣкій путь та-
мани све будуѣе дане трезвености. —

Редко е човекъ оно , што се чини,
да е. —

Новцы и срећа обично су заедно, но
опетъ не тако названа кућевна срећа. —

Люди се срамоте суза. Никомъ нје
мило, да га познаду, да е плакао, а то е
башъ знакъ човечества. —

И изъ манѣ радости може се насла-
ђенѣ живота црпити , као што и пчеле
изъ польскогъ цвѣћа медъ сисаю. —

Онима, кои се само жене забаве ра-
ди, мора њмъ супружество до злобога
дуго бити. —

Спозна срећа подобна е лепомъ есе-
њмъ времену, човекъ двогубо ужива. —

Домъ, у комъ смо радостне дане про-
живили, съ печалію поодимо , кадъ ста-
ри познаници више у нѣму необита-
ваю. —

Свакомъ богатомъ на човечество о-
сланяти се , често бива тако , као и на
песку зидати. —

Залуду е будале учити. Редко се они поправити даю, а јошѣ се манѣ одъ нѣи благодарностъ заслужи. —

Печаль свагда е гуя, — ал' печаль у супружеству то е пакао на земљи. —

Ружице любви прецвѣтаю у лѣто; ал' ружице супружества преживе зиму. —

Познаватель людій зна, да се често добро дѣло у мало дана заборавля, а рѣавъ гласъ о човеку башѣ му ни гробъ нештеди. —

Што човеку најближе стои, то онѣ често најдалѣ тражи. —

Сѣ великимъ талантомъ бива, као и са змаемъ одъ артїе; коликогодѣ више лети, толико се више дѣца купе, да га доле довуку. —

Нѣкій човекъ само оне люде за прїателѣ има, кои су нѣгове жене любовници. —

Човекъ е за радню рођенѣ, о томѣ свѣдоче многе разне тѣлесне и душевне силе, које е онѣ одъ многомилостивогъ Творца добыо, и различне потребе, које

еу му урођене, и кое се безъ раднѣ не-
могу задовољити. Радня тѣло и душу у
здравлю обдржава, крѣпи и подиже тѣ-
лесне и душевне силе, сохраниява одъ
сиромаштва и срамоте, доноси благо-
словъ и имућство у кућу. Тко се за ра-
ніе на радню обвикао, тай радо и ради,
радня му є потребомъ постала. —

Є д н а несмыслена речъ често бива
узрокъ великомъ злу. —

Болѣ є преваренъ быти, него се сва-
кій часъ превари надати. —

Любовъ свезує два суштества, су-
пружество изъ два єдно ствара. Любовъ
пеаръ радости проспе, а супружество
капъ по капъ срче, и кадъ є на краю
гроба, онда га само са свимъ до дна из-
празни. Любовъ є гусеница, која се у су-
пружество уплете, и као лептирь чисту
рану изъ цвѣтногъ мириса сиса. Године
прођу, а добра и поштена жена нигда
неостари; зима и лето пролазе, а лю-
бовъ супружеска остає топла. — Туда
бурѣ шуште, гди любовъ обитава, у об-
ятію миле супруге свака се туга само поло-
вину, а свака радостъ двогубо осећа. —

Владѣтель є само онда богатъ, кадъ
є народъ богатъ. —

Изъ малогъ поточиѣа често бива ве-
лика рѣка, — тако се исто у свѣту и
важнима заведеніама догађало, да су по-
четакъ маленъ имала. —

Жене су све кротке; — по све ванъ
свое куће. —

Онай данъ, кадъ се девојка венча-
ва, онда меће свой вратъ у ярамъ су-
пружества; — калуђерица, кадъ обуче
црне халбине, онда є нѣнъ данъ венчана.
Прва добыє мужа, а друга — башъ ни-
шта. —

Овай є животъ као єданъ данъ, а
нѣговъ є край вече. Као годъ што є и-
стина да вече долази, тако є истина да
сирть за животомъ слѣдує. —

Благородне душе немогу трпѣти, да
грѣшникъ очаява. —

У соби, гди Сафиръ слава, на єдној
таблицѣ написано є: „Свакојко є само
онай срећанъ, кои слава; онъ рче, не-
бои се полице, и саня безъ цензуре. —

Стихотвораць, кои одъ свогъ стихотворенія живи, ніе добаръ супругъ; єрбо онъ, као стихотвораць, у воображенію живи и трепти, а супружество крила сили воображенія подсъца. —

Доброта и ученость имаю, подобно злату, свою унутрашню вредность. —

Честногъ човека оклеветати, кои своимъ путемъ мирно ходи, то є тако лако, као и спаваюћегъ човека убити; ал' гласъ невинно оклеветаногъ опетъ повратити, теже є него одъ богиня рапавогъ угладити. —

Клеветникъ є найопасніи злодѣй у држави, єръ се у нѣму союжаваю многа зла. Онъ є крадльиваць, кои се у домоте увлачи, и више, него што є злато и сребро, краде. Онъ є убица, кои неоружаногъ човека напада, и често му више него самъ животъ узима. —

Любезници и шеве само у пролеће пѣваю, и треба се радовати, што насъ у єсенъ сасвимъ неоставляю. —

Женска лѣпота мудросћу обдарена, може невѣроятне ствари могућнима учи-

нити : н. пр. гордый юнакъ буде побѣ-
ђенъ ; тврдица буде издашанъ ; мудраць
буде будала. —

Повѣренъ за никакавъ народъ, за ни-
какве секте привезано нѣ , — оно при-
надлежи човечеству ! Честитъ човекъ
налази га у туђемъ свѣту, као и у свомъ
отечеству. —

Сунчана топлота любви материне
снима одѣло съ дечины плећа , а предъ
буромъ отчиномъ дѣца се већма у одѣло
умотаваю. — Дѣте које є сгрѣшило , ту
тражи утѣху , гди є невино на материни
груди повѣренъ посисало ; шта може при-
роднѣ быти ? —

Свака тегоба двогубо є тежка , кою
намъ нитко непомаже сносити. —

Болестнику ништа непомаже златанъ
креветъ ; а разкошнику непомаже велико
наслѣдство. —

Лажу су као снѣжна лопта , колико
їй више валямо : толико све веће бы-
ваю. —

Прећутанъ погрѣшака наши непріятеля, то є найлѣпше зрно бисера на круни човеческе добродѣтели. —

Мы пре неосећамо, како смо срећни у својој кући, докле годъ єданпутъ у овој срећи небудемо узнемирени. —

Често се чини да є ново болѣ одъ старогъ, но на огледномъ камену искусства неodrжи свагда покушаванъ. —

Люди, кои сами собомъ управляти знаду, то су рођени господари. —

Родители својој дѣци немогу веће добро учинити, него кадъ їй добро наставляю и честно воспитаю, ил' одъ другогъ наставляти и воспитати даю. Богатство є непостояно, и у рукама рђаво воспитане дѣце право є трнѣ, коимъ се осакате. Мудрость и добродѣтель, то су постоянна и трајућа добра. Човекъ кои њи притяжава, свагда ће трезвенъ бити, и нигда неће нужду у свомъ животу трпити. —

Ніє то Божія воля, кадъ люди єдни на друге оружїє подижу. Законъ є Бо-

жій любовь, обшта любовь. — Война люде прави сурове и нечовечне. —

Сунце є великій изворъ здравля цѣломъ свѣту, на кои нетреба путовати, и изъ когъ свагди и свакій данъ црпити можемо. — И наравно то є узрокъ, те се люди іоштъ давно сунцу кланяше. —

Новце и добра дѣла нетреба брояня ради збирати. —

Свагда мора таковы срца быти, коя оно у тишини опеть добро ураде, што су имъ главе често великимъ шумомъ разориле. —

Тко никогъ увредіо ніє, и опеть не-пріятеля има, тай ніє свакидашний човекъ. —

Користолюбіє има више наличія (Zarven), него фашанге у Риму; човекъ, кои се само изъ користолубія жени, тако є исто сожаленія достоянъ, као што є чивутинъ презираня достоянъ, кои се изъ користолубія покрсти. —

Юношеске страсти уподобляваю се диму, ал' човеческа є любовь ясанъ пламень. —

Власть у руци, напрасногъ човека подобна є горећой буктиньи у руци лудогъ човека. —

Тко неможе истину да трпи, тай лежи у заблућеню закопанъ. —

Духъ є (Genie) као и кременъ рапавъ, ал' башъ изъ оны ћошкова и изкачу варнице. —

Као годъ што хальине, кое необлачимо, мольци изгризу; као годъ што лађи, коя дуго у пристаништу лежи, првидно прогризу; као што мачъ, кои се изъ корица невади, рђа изеде; и воде, кое неодтичу, гадове производе: тако мора и една држава одъ леньивы жителя своіой пропасти на сусрѣтъ ићи. —

Нѣко зло съ почетка види се, да є добро, кое текъ после велику шкоду приноси. —

Човекъ треба свое срце добро да сохранява, ако є радъ да нѣкимъ искушеніама не подлегне. —

Свакій треба да больій быва докле годъ на овомъ свѣту живи. —

Искуство є кнѣига живота у оригиналу. —

Будале често више шкоде, него злодѣй. — Рђавъ човекъ може бити разуманъ, и само онда оклеветава, кадъ се нада, да ће тимъ свое намѣренѣ постићи; на-противъ пакъ будала непрестано брбля, онъ є подобанъ згоди, коя тестерише, и коя, кадъ се навіє да ради, све, што іой се годъ подмете, изкомада и измрви. Зато се рђавому човеку съ пута укла-най, а одъ будале се треба сакрити. —

Онай, кои пунъ честногъ прилѣжа-нія свой дневный посао сврши, може у вече свогъ живота радостно казати: до-бру ноћъ! —

Тко ништа добро непосѣє, каго ће добро да пожнѣ. —

Свою будалаштину добро познати, може се правомъ мудросћу назвати. —

Мударъ човекъ свагда мысли на слѣдства. —

Богъ самъ срце човечіє види, а чо-векъ не, єръ оно прозора нема; кадъ бы

*

се нѣки люди овогъ при суденю свомъ
другима опоменули, то небы о добромъ
човеку рѣаво мыслили. —

Онай є човекъ богатъ, кои мало за
ктева. —

Прама самомъ себи треба да смо
строги, ал' прама другимъ людма треба
да смо умиляти. —

Што комъ несмемо у очи казати, не-
смемо ни за нѣимъ говорити. —

Тко законе земальске пази, тай є
грађанинъ; тко законе природе пази, тай
є човекъ. —

Запинѣ и пада свакій, кои на смр-
тнымъ ногама иде. — Онай є срећанъ,
кои брзо устане. —

То є найгадниє одъ свы неваляли дѣ-
ла, побѣдомъ се величати, при коіой є
честь изгублѣна. —

Хромъ човекъ много далѣ отиде, не-
го здоровъ, кои се съ мѣста непомиче. —

Люди свомъ тѣлу нерадо одказую
препитаніє, ал' да духъ наране, има ій
доста, кои се нимало нестараю. —

Умѣренность у живлѣню то є найбо-
ля лѣкарія. —

То є велика погрѣшка, кадъ много
предузмемо, а мало извршимо. —

Съ людма, кои свой разумъ неће да
употребе, ништа ніє вредно починати. —

Искрени люди найманъ говоре. —

Човече, у вече кадъ у постелю ле-
жешъ, помисли, да, може быти, у ютру
више устати нећешъ. —

Єдно єдино добро дѣло више є у
вредности, него хиляду похвалны речій. —

У младости често намъ се какво мнѣ-
ніє, ил' обичай чини да є незгоданъ; ал'
кадъ старіи будемо, онда дознамо нѣговъ
темель, и онда ій сасвимъ другчіє сма-
трамо. —

Разсућенъ тѣши у свачемъ, и помаже
у свачемъ. —

Рѣавомъ човеку треба лѣнность, а
будади ѣутанъ желити. —

Има тако добро одѣвены будалашти-
на, као што и добро одѣвены будала има. —

Мнѣніє є кральица цѣлогъ свѣта.

Гордость ништа непомаже; сви мы, велики и мали неможемо єданъ безъ другогъ быти. —

Има людій, кои се надъ другима увисити мораю, да бы їй то стало, колико му драго. Нѣма є то свеєдно, кадъ їй само примѣчавамо, кадъ само очи свѣтске на себе привлаче. —

Све страсти претерую. —

Надежда често быва шарлатанъ, кои насъ превари. —

Благодарность — єдина є добродѣтель, коя се съ човекомъ раѣа: докъ се све проче текъ понятіама развію. Дѣте, коє сиса, веѣь є благодарно онима наклонѣно, кои га негую и любе, но на жалость, опеть їй доста неблагодарныма. Тако, прво они заборавляю благодарнима быти, кои су у свомъ дѣтинству одъ благородны благодарѣтеля изъ недоскудице избавлѣни, за полезне државне

членове брижљиво воспитани, и природанъ даръ нѣовомъ брижљивосћу за художника развили. Многи мудрую о полученныхъ благодѣяніама; ерь они мысле да право имаю, срећно станѣ благодѣтеля и нѣово иманѣ располагати, и тако благородномъ дѣлу неће свое уваженіе да покажу, него га умаляваю и тымъ мысле благодарность избѣћи. Исто тако лако заборавляю младићи свое учителя, кои су їмъ првый пуполакъ добра у нѣову душу пресадили. На жалость, има, — особито у садашнѣ време, неблагодарне дѣце, кою сва пожертвованія родительска немогу задовольити. На срећу є човечества, што таковы изрода опетъ у великомъ числу нема. — Кадъ подчинѣному или служителю благодѣяніа или подарке учинимо, нетреба никакву благодарность изискивати. Ако овака особа увиђа, то ће съ умноженомъ своіомъ услужносћу и припознаванѣмъ показати. Чувство благодарности произлази изъ благородны срца, и у колико є ово честніе, у толико є оно признателніе. Колико таковы обвезательства произведо любовь и пріятельство, и саме дружев-

не услужности, и како се зато радо благодарности предаємо! Чувства пунимъ душама она неизбѣгава, и сиромаштво топломъ благодарношћу споминѣ име свогъ благодѣтеля предъ Всевысочайшимъ. Сатирици примѣчаваю, да су зато благодѣянiя реѣа, да небы никогъ неблагодарнымъ учинила. — О благодарности примѣре намъ даю и найдивльи звѣрови, почемъ се укроте прама оныма, кои iй ране и негую. Ал' суровый човекъ нiе такавъ, кодъ кога є узалудъ свакий трудъ; єрѣ неможе благородно чувство на овогъ сожаленiя достойногъ упливъ имати, и онѣ добродѣтель благодарности нити познає, нити извршивати може. —

Особитый є даръ природе здравъ разумъ, кои насъ надъ нашимъ страсти-ма, као и надъ нашимъ слабостима подиже, кои нашимъ првенствомъ, талантомъ и нашомъ добродѣтелю насъ управляти учи. —

Разумъ често више ништа срцу не бива, него што су нѣке библиотеке свомъ притяжателью. —

Сирома човекъ , кои ниодкогъ независи, незна за другогъ господара, осимъ за нужду. —

Честолюбивъ е човекъ неутѣшанъ, кадъ му нѣговъ планъ за рукомъ неизаће. —

Мударъ , а притомъ злобанъ човекъ, и мударъ , а притомъ правичанъ човекъ, тако су различни, као потаянъ убица , и честанъ борацъ. —

Има людій , кои добродѣтель у явномъ мѣсту нигда тако блистати неће, као што у приватномъ животу блиста. — Што годъ е лѣпшій діамантъ, толико танный обмотакъ мора бити. —

Гордость и суета врло су различни. Гордость е ђуталица , продрзљива , непоколебима ; суета е пакъ подла , непостоянна , немирна. Гордость често бива изворъ нѣки добродѣтели , а изъ суете произходе готово све превратности. —

Нѣке погрѣшке сохранияваю одъ нѣки прилѣпчивы порока тако , као што у

време куге четверодневна грозница одъ прилѣпчивости кужне сохраниява. —

Званія нетреба давати людма, него люде званіяма. —

Право богатство лежи у нашої глави и у нашемъ прилѣжанію. — Овай нашъ капиталъ до смрти остає. —

Пріятельима добро учинити, ніє никакво художество, ал' неприятель избавити — води къ небу. —

Збогъ лѣпоте дѣвойку за супругу узети, тако є, као да польско добарце збогъ ружа купуємо! — и іоштъ бы ово друго опетъ паметніє было! єрбо руже сваке године цвѣтаю. —

И рѣави люди нѣкадъ учине какво добро; — они су ради искусити, да л' ово заиста тако много наслаћеня чини, као што добродѣтелни люди доказую. —

Мода прави животъ позориштномъ игромъ, у коіой нѣки неотице комедіанти буду. —

Мудрость спроводи добродѣтель нескверно крозь віоръ свѣта. —

Тко никаква основоположенія нема, тай обично ни карактера нема; тко карактеръ има, тай и потребу осећа, да себи основоположенія набави. —

Уваженіе више є у вредности, него гласъ. —

О матере, воспитавайте ваше кћери, да буду поштене и добре домаћице, пакъ ће се онда лако супругъ наћи. —

Женска є вѣрность іоштъ непостижима остала. — Да на овомъ свѣту нема жена, онда бы само половину тако лѣпъ быо. Жена є часть великогъ ланца, кои съ небомъ човека скопчава. —

Често се догађало, да є суета нагонъ была, те є човека слободила, да све своє душевне силе развіє. —

Нѣкогъ се човека збогъ нѣговы таланта бояли, а збогъ нѣгове добродѣтели мрзили су на нѣга. Дуго є то траяло, докле му є удовлетворено. —

Онда є порокъ сасвимъ порокъ, кадъ на добродѣтель мрзи. —

Упражненіє добродѣтели, то є потреба благородны душа. —

Согласіє међу браћомъ ређе є, него што се мысли. —

Кадъ се доказує, да су люди безъ чувства найсрећниі; то се онда сећамъ индіянске пословице: сидити є болъ, него стояти, лежати є болъ, него сидити, ал' є осимъ свега найболъ — мртавъ быти. —

Као годъ што се може любовь пріятнымъ безуміємъ назвати: исто се тако може и честолюбіє озбиљномъ будалаштиномъ назвати. —

Своєвольство показує карактеръ човека, као што и любовь темпераментъ показує. —

Све, што се годъ одъ сунчане свѣтлости, и одъ човечески очію укланя, то ніє чисто. —

Дѣвойке више изгубе своіомъ нескромносћу, него што своіомъ лѣпотомъ добыю. —

Човекъ є обично са своимъ разумомъ задоволянь у толико више, у колико га манѣ има. —

Повѣренѣ неможе се, као новцы, у игри, добити, морамо га заслужити. —

Предубѣжденѣ, суєта и користолюбіє овлађує свѣтъ; кои бы требало, да разумъ, истина, и чувство обвладаю. —

Човекъ треба да у себи самомъ свою праву сређу тражи, и да є нађе. —

Пре него што смо великодушни, треба да смо справедљиви. —

Сређа се често уподобљава, богатимъ и разметкућнимъ женама, коє куђу сасвимъ упропасте, у кою су богатствомъ своимъ отровъ донеле. —

Промена у моди то є данакъ, и то не маленѣ. —

Нитко ніє богатіи, одъ штедљива човека, а нитко сиромашніи одъ тврдице. —

Локе каже: нетреба говорити, а незнати шта говоримо, и што неразумемо нетреба мислити да разумемо. —

Човекъ, кои хоће свима людма да угоди будала є безъ карактера, тесто є, кое се одъ руку цѣлогъ свѣта гнѣчити дає, цвѣтъ є, кои за свакогъ мирише, влатъ траве, кои се по свакомъ вѣтру поводи. —

По окончанію читалишта, у комъ є Сафиръ пословице за тему узео, запита га нѣтко, како се ова пословица разуме: „Комъ човеку Богъ званіє даде, томъ и паметъ даде,“ а има тако много чиновника плитке памети. Сафиръ одговори: „Званія се разнo раздаю, одъ части одъ Бога, одъ части одъ министра. Комъ човеку Богъ званіє даде, томъ и паметъ даде; будући пакъ, да понайвише министри званія даю, то одкудъ бы сви паметъ добыли. —

Мударъ а притомъ честанъ човекъ саюжава са чистоћомъ свое совѣсти мудрость, коя є оклеветаніє превидила, и предупредила. —

Треба се трудити свое потребе одъ дана на данъ ограничавати, еръ оне иначе све више свирѣпствую. —

Да нема болести у свѣту, то бы смръть све покосила. —

Суди л' ткогодъ рѣаво о теби, немой зато на нѣга мрзити. Кои те болѣ познае рѣиће: онай є рѣавъ познаватель людій. —

Добродѣтель є као и здравлѣ, велико добро. — Добродѣтель є прама пороку, као здравлѣ прама болести. —

Ништа се тако тежко неоставля, као мысао, кою смо єданъ путъ омилили. — Нѣки люди, кои су више пути банкротирали, іоштъ непрестано се своіомъ чесѣу заклину. —

После Бога почитуй владѣтеля. Онъ є одъ Бога поставлѣнъ, да добрымъ порядкомъ и правдомъ државу управля; онъ свуда разпространява дѣятельность, припитаніе, и безбѣдно станѣ живота, и овимъ подобна. —

Люде, коє само половину познаємо, нимало ій непознаємо. —

Оћемо л' да се у свету допаднемо, то се морамо склонити, о онимъ ствар-

на, кое знамо, одъ онаковы се людій поучити дати, кои ствари оне незнаю. —

Велики духови радо живе усамлѣни и одѣлѣни, као орао, кои оштримъ взоромъ далеко види. —

✓ Многи су люди збогъ тогъ узрока робови; што незнаю речъ ніє казати. —

Многи се люди приближаваю истини, ал' одма се опетъ брзо одъ нѣ удаде, подобно дѣци, која за маскомъ трче, а почемъ се маска окрене, одма натрагъ беже. —

✓ Воспитаніе мора на двама основоположеніама, на моралу и на мудрости основано бити; мораль да нашу добродѣтель подпомаже, мудрость да насъ одъ страни порока сохранява. —

Любовь се у обште већма допада, него супружество, — ерѣ су романи многима забавни, него исторіе. —

✓ Супружество постане изъ любви, као димъ изъ пламена. —

Жене уобште рѣавіє о людма мыслє, него люди о женама. —

Има и было є людій и жена у свѣту, кои єдно одъ другогъ чувство за чувство незактеваю, него обхоѣенѣ за обхоѣенѣ. —

Што човекъ изъ искусства научи, то найболѣ зна. —

Театеръ има великій упливъ на нрави, ил' ій поправи, ил' разврати. —

Одкуда то долази, да є онай, кои є за самогъ себе врло ясно понятанѣ, за читателя кадѣ кадѣ непонятанѣ? Ёрбо списатель съ мысли на израженіє, а читатель съ израженія на мысао прелази. —

То є примѣчанія достойно, да меѣ дивляцы нема примѣра о безумію и самоубійству! —

Премда се каже: то є зло, што шкоди, но и то се неможе казати: то є добро, што ползує; ёрбо, што у єдномъ тренутку ползує, то може после дуго времена ил' за свагда шкодити. —

Благостанъ своє државѣ, то є добромъ владѣтелю прва мысао; — сва нѣгова предузиманя на то треба да теже. Нѣгове уредбе показую правду и мудрость, и нѣгови поданици уживаю радостно и задовольно плодове свогъ труда. — Онъ неради самовольно изъ свое главе, него пита и слуша свое мудре совѣтнике. Науке и художества цвѣтаю подъ нѣговомъ заштитомъ; онъ любви отечествене Музе и подпомаже даровите младиѣ. Нѣгови су сынови надежда држави. Озбильность є у нѣіовомъ лицу, и човеколюбіє пламти на нѣіови образи. —

Свака женска иновѣрка мысли, да ню човекъ само онда искрено любви, кадъ какво преступленіє збогъ нѣ учини. —

Нитко несрећниіи ніє одъ онога, комъ се нигда несрећа догодила ніє. —

Тко є радъ срећанъ да буде, тай мора два свойства имати, коя се прилично виде єдно другомъ противна: стерпѣніє и смѣлость. — Стерпѣніє, да право време дочека; смѣлость, да прилику, коя се укаже непропушта. —

Доказую да нетреба сироту, ал' ни богату за жену узимати; єрбо прва нѣномъ оскудносѣу, а друга нѣномъ гордосѣу теготне бываю. И то доказую, да є болѣ за жену узети мало сиромашнію одъ себе, као што є пріятеля имућніегъ одъ себе болѣ имати; овай да насъ сохраниява, а она да намъ се повинує. —

Надежда у Бога, и тихо сношеніє зла, разгонява мрачну тугу изъ наше душе. —

Кои свакомъ повѣрава, онъ є буда-ласть, кои никомъ неповѣрава, онъ є човекомрзаць; зато повѣравай, ал' гледай комъ повѣравашъ! —

Нашъ є животъ подобанъ позориш-тной игри. Несуди се о нѣой колико є дуго траяла, него є л' добро ил' рѣаво представляна. —

Благостанъ поданика доноси владѣ-телю више чести, него побѣда надъ не-пріятелѣмъ. Славніє є десеторицу обдр-жати, него хиляду утаманити. —

Штогодъ више небесный сводъ сма-трамо, толико више звезда пронађемо; и коликогодъ дубль у науке проникнемо, толико више дознамо, да є іоштъ много за изобрѣтеніє заостало. —

Добро се треба чувати тихе воде, спаваюћегъ пса, туђи коня и зле пре-варе. —

Ниучемъ неможемо више чести за-добыти, као кадъ оныма, кои су насъ у-вредили, великодушно опростимо. —

Каогодъ што мирисный кринъ изъ неприятно мирисавогъ стабла, и као што ружица на трню расту; као што црна кокошъ бело яє снесе, а изъ белогъ яє-та црно се пиле излеже: тако исто бы-ва съ дѣцомъ добры и рђавы родителя, често се догађа, да одъ рђавы родителя дѣца добра буду, и обратно одъ добры родителя дѣца рђава. —

Много и добро говорити, редко се обое заєдно догађа. Зато є болъ, съ ма-ло речій много, него съ много речій ма-ло казати. —

Многи є людій животъ подобанъ бурету віна ; почетаць є и среда найвкусиє , а талогъ често быва мутанъ и ки-сео. —

Женске су ружи подобне , коє лѣпо миришу , а брзо увену. —

Свакояко човекъ може на Божіой земљи добро радити , и себи самомъ полезномъ дѣятелносѣу свою срећу и своє живота радости оснивати. —

Човеческій се животъ може съ бурнымъ моремъ сравнити , у комъ стѣна , прудова и бурѣ толико има , коє насъ у млоге опасности доводе ; — само насъ искуства разнымъ начиномъ пре бацаня котве срећно у пристаниште пуштаю. —

Како срећно живи народъ подъ заштитомъ доброгъ владѣтеля , кои є отаць отечества ! — Онъ люби миръ као юнакъ ; зато га почитує нѣговъ народъ као свогъ анѣла хранителя , и люби га , као свогъ отца. Будућа є слава основана. — Нѣгови војници стоє крѣпко , као гвоздене стѣне ; вѣрность нѣова прама своме владѣтелю презире животъ ; о-

на са усхићенѣмъ виче, кадъ се на не-
пріателя иде: у име Божіе за владѣте-
ля и отечество! —

Има ій међу страстима особито три,
коє су заиста за люде то, што су у ба-
снословію три паклене Фуріе за проклет-
нике быле; оне се зову: честолюбіе,
сластолюбіе, и похотљивость. —

На овой красной земљи, коя онымъ
створеняма, што законима природе сваг-
да вѣрна остаю, правый рай мора бити,
мало людій живе, кои су сасвимъ срећ-
ни. — Узрокъ є тай у самымъ людма, у
нѣовимъ разнѣженімъ, одъ страстій не-
престано узнемиренимъ срцама. —

Страсть є подобна неситомъ црву,
кои красномъ цвѣту, званомъ благополу-
чіе, непрестано корень гризе. —

Хоћешъ да си срећанъ на позори-
шту овогъ свѣта: то негледай да се
блисташъ, него само да ползуємъ. —

Нѣки люди разораваю, да знатни о-
стану, єрбо направити кадри нису. —

Касно покаянiє рeдко є искрено, а
искрено покаянiє рeдко є касно. —

Трeба се чувати одъ свакогъ на-
презаня снаге; єрбо после напрезаня
долази слабость, а станѣ є слабости
свагда несрећно станѣ. —

Никакво сиромаштво нiє тако тeгоб-
но, као оно, коє после прошлогъ изли-
шества слѣдує. —

Тко є за природу и чувство човече-
ско нечувствителанъ: тай є и за Бога
нечувствителанъ. —

Любовъ и богинѣ мора свакиѣ єданъ
путъ у свомъ вѣку претрпити; но више
нѣи съ богиняма болѣ прођу, него съ
любови. —

Безъ нужде нетрeба посао до по-
слeднѣгъ часа одлагати; — но одохно-
венiє и опоравлѣнѣ мораю силе наше по
савршеномъ послу крѣпити. Ово се най-
болѣ ужива сматранѣмъ красне природе,
ил' у кругу своє породице, ил' са вѣр-
нымъ прiятелѣмъ. —

Мудрацъ є любичица, коя само у
трави сакривена цвѣта. —

Гди любви нема, ту ни среће нема.

Разумъ безъ вѣре, жезлъ є на пространомъ мору, и котва на тврдой земљи.—

Ништа ніє жалостніє, као станъ човека, кои є прама породице, пріятельства, и природногъ наслађеня нечувствителанъ. — Онъ є на овомъ свѣту, као изслаблѣный путникъ, у пустой, сувой, и непрегледимой песковитой пустыни, самъ саморанъ крайнѣ убогъ и безъ помоћи, и нигди спокойногъ места нема, нигди подкрепленія за свою изнемоглу ядну душу, нигди нема створеня, кое бы съ нѣмъ чувство делило, на коегъ бы груди одпочинуо; и на коегъ бы чистогъ срца утѣху, одлакшанѣ [и подкрепленіє пржити могао! Таковый се человекъ принуђенъ види, іошть къ єдномъ осталомъ средству, къ несвѣстици съ шумнимъ дивіимъ задовольствама, ил' съ неумѣреннымъ наслађенѣмъ снажногъ пића, нѣгово последнѣ очаянія пуно прибѣжиште узети; подобанъ є болестнику, кои сву надежду изгубивши да ће икадъ

оздравити, опіумъ узима, да баремъ чувству свирѣле болѣтице съ нечувствую-
щимъ мртвимъ сномъ избѣгне. —

Изъ златне чаше отровъ пити, и
одъ невѣрногъ пріятеля совѣтъ примати,
то є свєєдно. —

Єзыкъ, као мачъ, незарѣа у женской
глави. —

Любовь може све учинити! — да и
девойка неудата до века остане. —

Нигда нетреба две ствари у єданъ
махъ предузимати, и ништа нетреба до
сутра одлагати, што бы данасъ преду-
зети могли. —

Свакій народъ себе несрећнымъ чи-
ни, кои се обманути даде, свомъ владѣ-
телю повиновеніє одказати! — Таковый
народъ живи у непрестаной борби. Нит-
ко ніє своимъ животомъ постоянь. Нитко
мирно при свомъ послу неседи, и нитко
незна, комъ ће сутра одъ тогъ плодови
у дѣо пасти. —

Женско срце подобно є ружици! Свакій нѣнъ почитатель добыє по єданъ листиѣ, а супругу остану бодлѣ! Врло горко — ал' кадкадъ врло истино! —

Ништа нема гадніє, а притомъ смѣшніє као што є лажь. Она є обично дѣйство злобе, коя по већой части своє намѣренѣ промаши. Ёрбо лажь ће се свагда ил' пре, ил' после одкрити. — Премда своіомъ лажи може кадъ нѣко време другомъ шкодити; ал' напослѣдку лажь самомъ лажљивцу шкоди. —

Треба се чувати кадгодъ намъ є глава каквомъ страстію зажарена, уговоръ заключавати, ил' оно радити, кое башъ онда нужно нїє; него треба чекати, докъ се крвь разлади, и докъ разумъ опетъ на кормило седне. —

Животъ човеческій подобанъ є позориштной игри; прва є часть младость, и зато є свакій на ню внимателанъ. —

Кодъ младића є велика погрѣшка раскоштво. Искусанъ човекъ, и свое новце, и време єднако употреблює; онъ

новаць неразмеће, нити єдногъ минута пропушта, да небы нѣму ил' другомъ на ползу было. —

Єдна єдина покварена свирала у оргульи квари цѣло свиранѣ; исто тако може и єданъ рѣавъ човекъ цѣлу обштину покварити. —

Треба манѣ говорити, а више радити. —

Многи кажу: нитко ніє совршенъ, совршенство є непостижимо; и само покушаванѣ є обсѣна мозга. Зашто да се я трудимъ, оно да будемъ, што быти немогу? —

Разуманъ човекъ вели: премда є цѣль совршенства непостижима, но зато опетъ мое старанѣ, трудъ и вниманіє да неизостану, колико є годъ могуће нѣму се приближити. Свакій ѣу данъ нѣму тежити, да га толико, колико є могућно постигнемъ! —

Недржи найдужій животъ за найсрећніи, него само онай, што є на найболѣ одданъ было. —

Кадъ народъ радню , и обдржаванѣ живота има , треба да є задоволянѣ. —

Нигда нетреба стварь себи тежку представляти , ил' буди какво предпріятіє да є трудно. —

Неспоразумѣнія су безъ сумнѣ узроци найвећимъ непріятельствама и разпрама међу людма. —

Ако є и найчистія , и найневинія любовь єдногъ младића , комъ возрастъ и станъ недозволява , да себи сопутницу живота избере , любовь му є разораваюћій отровъ ; кои га ослаби , и свако добро мѣсто у нѣму утуши , невеселымъ га и неспособнымъ чини за свако предпріятіє. —

Често облаци сунце помрачаваю , а страсти разумъ. —

Треба се чувати одъ оны людій , кои особито благочестіє показую , у свакомъ разговору и у маленкостима , непрестано се на Бога и Хріста позываю. — Великій познаватель срца човечески , Шек-

спиръ , рече негда : „Врло се често до-
гађа, да є у човеку, најпобожниѣга лица,
и најкротчіѣга движенія , ђаво у срцу.“
— Врло истинито примѣчаніє, кое се сла-
же са искуствомъ. — Сосудъ , кои звечи,
ямачно є празанъ , и човекъ , кои свагда
о Богу говори, заиста га у срцу нема. —

Каогодъ што се вештомъ кормано-
шу нѣкій путъ несређа догоди , исто се
тако кадъ кадъ и праведномъ човеку
несређа догоди. —

Отчино є куденъ пріятна лѣкарія,
єръ оно има више ползе, него шкоде. —

Богатство и лѣпота то є обсѣна , то
є ништа ; — жена , коя се Бога бои , то
є највећій даръ неба. —

Разумъ мудраца у тежини сравнює
се са златомъ. —

Човекъ великога духа мора и силу
карактера имати. — Тко Діогеновъ фе-
нѣръ има, мора и нѣговъ жезлъ имати. —

Многи се виде да су намъ пріятелѣи,
а нису ; као што се многи нечине да су,
а єсу. —

Лакомыслени се люди лако повести даю, као што се и празна бурадъ лако покрену. —

Стари су говорили: остани у отечеству и живи честно! а садъ многи говоре: остави отечество, пакъ живи, како можешъ. —

Гди правда у држава влада, ту є и внутреній миръ и слога међу владѣтельмъ и народомъ. —

Похвала є безъ истине улагиванъ. —

Често люди бываю гори, него куряци; єрѣ куряци ненападаю на подобне себи. —

Онай є човекъ заиста добаръ, у комъ несрећанъ човекъ повѣренъ има. —

Спаситель каже: они су блажени, кои су чистогъ срца! — Да, они іошть цвѣтаю, и кадъ їймъ прахъ нѣювъ у гробу лежи; єрѣ тамо у раю пресађени, приносе плодове вѣчито. —

Има таковы людій, кои за ништа друго тако чувства немаю, као за радостъ добро се наести и напiti. —

Ты га познаєшь є л' любезный чита-
телю ? ты познаєшь несрећника , комъ є
ютрення и вечерня молитва стакло пу-
но съ віномъ , кои є неситогъ грла
робъ. Є л' истина : ты га познаєшь , пре-
зираю достойногъ , кои піянь по улица
вуче се , миръ и тишину ноћну наруша-
ва ; кои посртаюћи у постелю свали се,
и посртаюћи опетъ устає ; бѣднога , кои
є кућу и иманѣ , жену и дѣцу у чаши
пропіо ! Ты познаєшь сожаленія достой-
ногъ , кои є цвѣтаюће време живота у
крчми поарчію , кои є душевне и тѣлес-
не силе обезснажію , то є гаданъ о-
бразъ развратности , то є пія-
наць ! О погледай му добро озбиљно
и почесто на нѣгово преображено лице,
да ти се у срце дубоко укорени стра-
вито човеческо створенѣ ; да бы
се наново подкрѣпію у тврдомъ намѣре-
ню , нигда , у цѣломъ животу , ниг-
да се нѣму уподобити ! — А ово,
ово є све — велико живота наслађе-
нѣ ! Покажи сожаленія достойнима сая-
ность зрака сунчаны ; покажи їмъ про-
лећа светчано одѣло , и лѣто цвѣћемъ
украшено , покажи їмъ богата чудеса

природе; — отвори їмъ крило наука;
докажи їмъ драгоцѣность художества;
учи їй домашньої среѣи — и опетъ є
све то суетна безпослица за нѣи,
тупо є нѣюво чувство, кое се нигда не-
подиже къ выспренности, они се само
пуномъ бокалу предаю! — Само стер-
пѣніє! Природа казни, што є неваля-
ломъ рукомъ на нѣой ураѣено; свимъ
знацыма нѣне проклетинѣ жигоше пїян-
ца. Онъ свое преступленіє на лицу но-
си, у ходу, у положенію, у речма
и дѣвиженію, раный гробъ отвара се, и
труо покривачъ жалостну жертву пїян-
ства прогута! —

На єзыку познає докторъ болестъ
тѣла, а мудраць познає болестъ душе. —

Ништа небы лакше было, него свѣтъ
поправити, само кадъ бы свакій себе
почео поправляти. —

Кадъ се нѣки люди на садашній
духъ времена туже, то є знакъ — да
млого времена, а мало духа имаю. —

Човечію добродѣтель само часъ о-
пасности испытуетъ. —

Тко ништа дѣйствовао ніє, онъ и не-
умире; єрбо нигда ніє ни живіо. А тко є
добро на земљи радіо, нѣму є умиранѣ
мнима смрть, сунце кадъ излази и гробъ
му обасява, онда празднує данъ свогъ
воскресенія. —

Време є ближе, него што пріятель и
непріятель мысле. —

За свакомъ є колевкомъ гробъ. За
излазкомъ долази залазакъ. Пропао є
домъ праотаца, пропасти ѣ є домъ уну-
ка. —

Дѣйствовати є животъ. Тко да-
кле за вѣчно дѣйствує, тай вѣчно жи-
ви. —

Истина іоштъ изгублѣна ніє, ако мы
лажь и бранимо. —

Стыдливость є чувствама кральица,
коя се свагда у ружичне боє одѣло о-
блаци. —

Предъ олтаромъ дѣвойке и младићи
говоре „єсте,“ а у супружеству понайви-
ше жена говори „ніє.“ —

Супружество є капиталъ , кои є любовь положила, а дѣца су интереси. —

Пріятельство нема никакавъ храмъ, нити капелу човеческомъ рукомъ сазидану; срце му є светиня. —

Пріятельство є найсветіи даръ; ништа намъ Богъ ніє могао светіє дати! оно слади радость, и сваку тугу умекшава. Пріятеля свакій може имати, кои самъ разуме пріятелѣмъ быти. —

Да разстапка нема, — тко бы осећао радость састанка! —

Нетреба путове обшти светски владѣнія кудити; єрь ій мы неможемо прегледати. Они су често светомъ тамомъ застрти, и на последку свѣтлость и мудрость показую. —

Зашто се мужеви често половина супружества называю? — Ёрбо обично у супружеству не само што половина нису, него су — нула. —

Народъ тако исто нерадо свое исторіє другомъ дає, као и човекъ опоминанѣ на свою младость. —

Посао , кои званіє изискує , нетреба човекъ да презире. —

Слабъ се човекъ страши явногоъ мнѣнія , будала му пркоси , мудраць га разсуждава. —

Мудраць милує животъ , безъ да се смрти страши. —

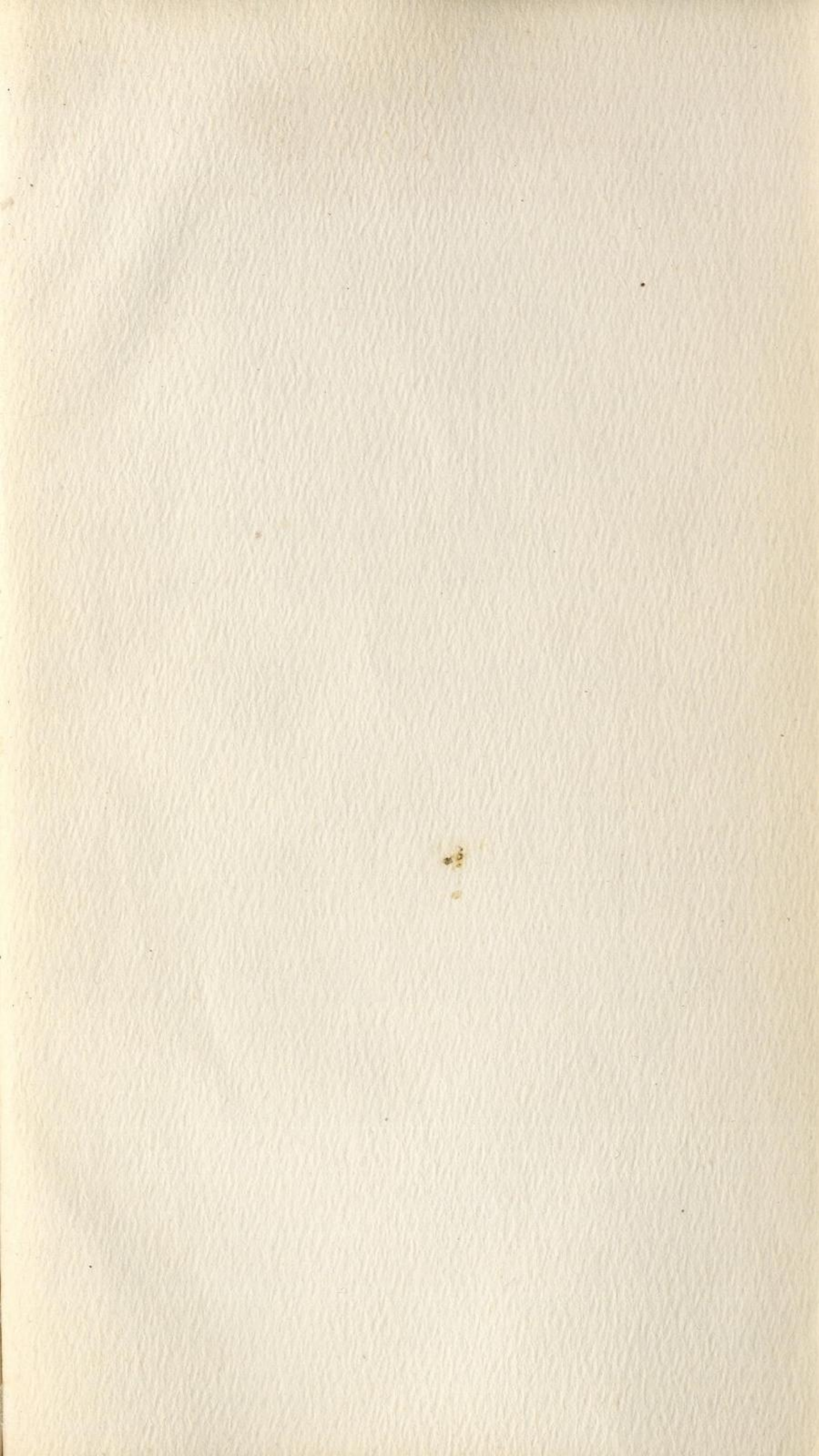
Князь , кои се у мѣсто Бога на земљи , да люди срећни буду , сматра , кои свое поданике као свою децу пази и любви; Епископъ , кои княжеске поданике као будуће небесне грађане сматра , и труди се , да њих временомъ за блажену вѣчностъ воспита , то є найвећій благословъ народу , за кои онъ Богу неможе доста благодарити. —

Нипошто нетреба противъ свогъ отечества што радити. —

На Бога мыслити , кои све зна , и опетъ лагати ; на Бога мыслити , кои є светъ и праведанъ , кои сваку лажъ и свако зло мрзи и казни , и коєгъ праведной казни никакавъ безстыданъ и смртанъ човекъ избећи неможе ; на Бога

мыслити, и опетъ лажно свидѣтельство дати, то само онай може, кои є већъ у невѣрство и невалялство дубоко погружень; богобоязливъ и добродѣтеланъ човекъ неможе то чинити. Честанъ човекъ држи се истине, и на што се заклео, то испуњава, башъ ако бы га највеће и најжешће жертве стало. Онъ мысли, да є боль у руке човечіе пасти, него у руке казнећегъ вѣчногъ судіе. Онъ мысли: шта помаже човеку, ако цѣлый свѣтъ добые, кадъ на души ште-тує? —

КЊИГОВЕЗНИЦА
ДРАГОСЛАВА М. ПЕТРОВИЋА
БЕОГРАД, XI. АДМ. ВУКОВИЋА 68

IVERZITET
'Svetozar
